

Relationships and getting along #1, The Great Pink Underpants Incident of 2014 Ihmissuhteet ja toimeen tuleminen, osa 1, vuoden 2014 suuri pinkkien alushousujen tapaus

Hei kaikki,

Luulen löytäneeni tavan päästä kotitöistä - sotken vain riittävästi niin että Barb sanoo lopulta: "Okei, okei, teet sen aina väärin, anna minun tehdä se tästä lähtien." Tietenkään en yritä päästä kotitöistä enkä yritä sotkea, se vain käy luonnostaan.

Kuten Barb on tarkasti huomionut, käytän pesukonetta kuten roska-astiaa vaatteille - heitän sinne likaiset vaatteet usean päivän aikana, Barbin ja omat vaatteeni, ja sitten kun kone on täysi, vain kaadan pesuainetta, suljen kannen ja pesen koneellisen ilman aavistustakaan siitä, mitä vaatteita koneessa on. Se selittää, miksi hänen punainen puseronsa oli heitetty koneeseen valkoisten alushousujeni, valkoisen t-paitani ja joidenkin hänen vaalean väristen vaatteiden kanssa myös, mikä värjäsi koko pyykin tasaisen pinkiksi.

Muutaman päivän ajan kunnes saatoimme ostaa uusia alusvaatteita vain toivoin Isän järjestäneen askeleni siinä määrin, että päässäni oleva äitini ääni sanomassa 'Pidä aina puhtaita alusvaatteita siltä varalta että joudut onnettomuuteen' osoittautuisi vääräksi, sillä farkkujeni alla käytin violettiin vivahtavan vaaleanpunaisia alusvaatteita, joita en halunnut minkään päivystyspoliklinikan työntekijän näkevän. Kuvittelin mielessäni, että minua kannettaisiin paareilla ja huutaisin epätoivoisena: 'En minä normaalisti käytä pinkkejä alusvaatteita, ihan totta en käytä!' ennen pyörtymistäni. Se ei ollut minun ensimmäinen pyykkirikkomukseni, sillä tullessa vuoden 2014 suureen pinkkien alushousujen selkkaukseen olimme olleet naimisissa jo 36 vuotta tai niissä main. Tämä oli vain viimeisin rikkomuksista ja se, joka edellytti uusia pyykkisääntöjä.

Vaikuttaa siltä, että aina luulen ja usein sanonkin Barbille (usein puoliääneen) 'Miehen rukouksen' kanadalaisesta komediasarjasta *The Red Green Show*: "Olen mies. Voin muuttua. Jos täytyy. Niin kai." Ja jos olen todella liemessä, turvaudun *Red Green* -sarjan mottoon leikkilatinaksi: ""*Quando omni flunkus moritati*"" (Kun kaikki muu pittää, esitä kuollutta)

Joten nyt kun minua on kielletty pesemästä yhtäkään Barbin vaatetta, elämäni on helpompaa. Näen yhä pesukoneen pyykkikorina likaisille vaatteille, mutta nyt vain heitän siihen omat tai Chrisin vaatteet ja jätän Barbin likaisten vaatteiden kasan huomiotta. Joskus vilkaisen hänen kasaansa ja ajattelen: 'Voin pestä hänen vaatteensa ilman, että aiheutan millekään vahinkoa', ja sitten tunnustan, että sen täytyy tulla paholaiselta ja nopeasti nuhtelen ajatusta Barbin vaatteiden pesemisestä.

Kukaan ei kertonut minulle tätä kun olin nuori!

Kukaan ei kertonut minulle hääparien avioliittoneuvonnassa v. 1978: "Poika, kun menet naimisiin, sitoudut koko elämän mittaiseen henkilökohtaiseen kasvuun, muutokseen kehittymiseen persoonana ja Kristuksessa. Älä ajattele sekunnin murto-osaakaan, että muutat vaimoasi äläkä anna hänen luulla sekunnin murto-osaa, että hän tulee muuttamaan sinut. Te sekä Kristus teissä molemmissa muuttaa teitä kumpaakin, jos te kumpikin olette joustavia, opetettavia, nöyriä, läpinäkyviä ja rehellisiä ja halukkaita tulemaan venytetyksi useimmin tavoin kuin voitte kuvitellakaan. Ja osa siitä tarkoittaa, että tulee päivän, jolloin olet tuhonnut riittävästi vaatteita pesukoneessa niin, että vaimosi kieltää sinua pesemästä hänen vaatteitaan. Hyväksy se, poika, aseta henkesi alttiiksi vaimosi puolesta ja pysyttele poissa hänen pyykkikasastaan."

Jos meidät vihkinyt Barbin pastori, pastori Staton olisi sanonut minulle tuon, olisin hymyillyt leveästi kuin 10-vuotias lapsi, joka yrittää olla kohtelias raketti-insinöörille, joka käyttää teknisiä termejä selostamaan maan ilmakehästä lähtevän raketin nopeutta suhteessa työntövoimaan ja maan vetovoimaan ottaen huomioon raketin painon ja halutun kiertoradan korkeuden. Kuvittele leveä hampaat paljastava hymy ja hyväuskoisesti katselevat silmät, joissa ei näkyisi mitään osoittamassa älyllistä elämää. Se kuvaa minua tuolloin.

Tieni näin tein

Kun annoin sydämeni Herralle ollessani 16-vuotias, kukaan ei kertonut minulle, että ilmoittauduin koko elämän ajaksi jatkuvaan muuttumiseen ja henkilökohtaiseen kasvuun. Ajattelin sen olevan jonkinlainen seikkailu, suuri ikuinen tutkimusmatka, uusi uljas maailma Jumalan valtakunnassa, ja ensisijaista oli se, että minulla oli jälleen Isä.

Mutta kun aloin seurustella Barbin kanssa ja johdatin hänet Herran luo (hän oli 15, minä olin 16-vuotias), koin ensimmäisen oikean haasteen muuttua. Se näyttää nyt niin yksinkertaiselta, mutta muutama kuukausi seurusteltuamme Barb sanoi: "Kysyt aina, mitä minä haluan tehdä ja minne mennä, mutta riippumatta siitä mitä sanon, me päädymme tekemään sitä mitä sinä haluat ja menemään sinne minne sinä haluat mennä." Minun täytyi todella ja aidosti katsoa sisimpääni ja tutkia itseäni ja historiaani koskien päätöksentekoani Barbin kanssa. Missä on SE Raamatunkohta? Missä oli SE meidän jossakin vuoden 1974 ja 1975 rukouskokouksissamme?

Opin ensimmäistä kertaa, että Barb ei kuulu niihin, jotka esittävät tuollaisen syytöksen ellei ollut väitettä tukevaa aseistusta - päätös toisensa perään hän siteerasi minua, mikä tarkoitti meille tuolloin herkässä nuoressa iässä oleville treffejä treffien jälkeen ja aterialla aterian jälkeen. Ei mitään tuon vakavampaa päätöstä, mutta se auttoi kumpaakin meistä kasvamaan Kristuksessa ja yhdessä.

Päätökset olivat sellaisia kuten "Minä haluan nähdä elokuvan x, minkä sinä haluat nähdä, Barb?" Hän vastasi: "Haluaisin nähdä elokuvan y, "mutta sitten me menimme katsomaan elokuvan x, minkä (päätöksen) minä oikeutin lipun hinnalla tai elokuvan

alkamisajalla tai että meillä oli riittävästi aikaa käydä syömässä ystäviemme kanssa tai jollain sen tapaisella perustellulla syyllä, jonka luulin olevan oikean ottaen huomioon sen illan kokonaiskuvan. Tuohon hetkeen saakka luulin Barbin nähneen, mitä minä näin illan kokonaiskuvasta ja siitä, kuinka se sujuisi täydellisesti. Hän halusi vain nähdä elokuvan y. Tuloksena oli se, että minä luulin tekeväni päätöksen meidän yhteisen hyvämmen puolesta, mutta todellisuudessa Barb ei koskaan saanut sitä, mitä halusi. Aut.

Onneksi kasvoin Herrassa toisilla alueilla, joten olin kehittänyt asenteen, että jokainen elämäni haaste, jopa tyttöystäväni, johon ajattelin olevani rakastunut, tarjosi tilaisuuden tulla enemmän Kristuksen kaltaiseksi. Maallinen isäni oli poissa kuvioista näissä asioissa, joten juuri taivaallinen Isäni auttoi minua työstämään läpi sen kysymyksen, olinko rakastunut Barbiin vai en.

Kun Hän kysyi minulta: "Luopuisitko elämästäsi hänen puolestaan?", se sai minut tutkimaan sisimpääni syvällisesti, jopa noin nuorena kuin 16-vuotiaana tajusin, ettei Isän Jumalan kysymään raskaan sarjan kysymykseen annettu kevyen sarjan vastausta. Tutkittuani sydäntäni muutaman päivän sanoin Isälle: "Voin vastata kysymykseesi nyt. Kyllä. Luopuisin." Luulin, että se olisi siinä - tiesin olevani rakastunut, jippii, jippii. Mutta kun Hän vastasi: "Elämäsi alttiiksi asettaminen hänen puolestaan voi merkitä tai olla merkitsemättä näin tekemistä teloituskomennuskunnan edessä, mutta se merkitsee aina sitä, että asetat elämäsi alttiiksi hänen puolestaan pienin tavoin joka päivä. Ideasi, suunnitelmasi, ajatuksesi, prioriteettisi, palvelen ja rakastaen häntä kuten Kristus palvelee ja rakastaa seurakuntaa." Se järkytti teini-ikäisen maailmaani tajutessani yhtäkkiä, mitä se tarkoitti, että sanoin Barbille "Minä rakastan sinua". Olin pestautumassa elämänikäiseen muutokseen ja se pelotti minua.

Ja sen takia se, että EN pese hänen pyykkiään merkitsee elämäni alttiiksi asettamista hänen puolestaan - ei enää pinkkejä vaatteita

Kun Barb teki kielletyksi hänen vaatteidensa pesemisen, osa minusta halusi reagoida kuten tuo 16-vuotias nuori, joka saattoi selittää näkemänsä kokonaiskuvan ja sen, kuinka se, että auttaisin hänen vaatteidensa pesemisessä (saatoin oppia läksyni, ihan totta) olisi paras kokonaiskuvaa koskeva päätös jonka voisin tehdä meille kaikille. Mutta vanhempi ja viisaampi minä tajusi, että minun kokonaiskuvan näkökulmani ei merkitsisi mitään, jos hänen valkoiset ja kukalliset alusvaatteensa muuttuisivat pinkiksi kun minä pesin pyykkiä.

Ystävä, naapuri, työtoveri tai puoliso, lähimmäisen rakastaminen kuin itseään merkitsee meille ensisijaisesti henkilökohtaista kasvua. Kuten sanon usein, kuka tahansa voi sanoa olevansa uudestisyntynyt, mutta hänen vanhurskautensa pysyy todentamattomana ja näkymättömänä. Jumala on sen tähden suunnitellut, että Hänen vanhurskautensa meissä tulee osoitetuksi ihmissuhteiden puitteissa. Ja se alkaa kotoa. Toinen 'selkkaus' Johnin ja Barbin elämäkerrasta ensi viikolla. Siihen saakka, siunauksin,
John Fenn

Relationships and getting along #2, The cupcake incident of 2015 Ihmissuhteet ja toimeen tuleminen, osa 2, vuoden 2015 kuppikakutapaus

Hei kaikki,

Kun Barb ja minä seurustelimme (olimme 15- ja 16-vuotiaita), hänestä tuli pian vakituinen vieras meidän kodissamme. Vaikka asuimme neljän mailin (6,4 km) päässä toisistamme ja olimme eri koulupiireissä, hänestä ei ollut matka eikä mikään pyöräillä tai ajaa autolla koulun jälkeen kotiimme, jossa me (äiti, minä, kaksi veljeä ja yksi sisko) asuimme maalaismaisessa naapurustossa.

Tänä tiettyinä päivinä meidän high school - luokkani oli järjestämässä leivonnaisten myyjäisiä seuraavana päivänä kerätäkseen varoja jotakin varten ja minä olin leipomassa kuppikakkuja auttaakseni ponnisteluissa. Barbin muistikuvan mukaan äitini oli talon takaosan toimistossaan työskennellen työhönsä liittyvien kirjojen parissa, veljeni ja sisareni olivat poissa tekemässä muita juttuja ja minä olin yksin keittiössä.

Olin hankkinut valmiin taikina sekoituksen ja taikina oli valmis kaadettavaksi kuppikakkuja varten oleviin paperivuokiin. Juuri silloin Barb käveli sisään - kuten sanoin, tuohon aikaan hän oli jo käytännöllisesti katsoen osa perhettämme joten hän vain käveli sisään ihan vapaasti ja tuli keittiöön. Se, mitä hän näki keittiöön astuessaan, sai hänet seisautumaan niille sijoilleen.

Olin ottanut esille keksejä varten olevan leivinpaperin ja laittanut paperivuoat siisteihin riveihin sen päälle ja olin juuri kaatamaisillani taikinaa ensimmäiseen vuokaan - ja Barb sanoo: "John. Mitä olet tekemässä?" sanoin: "Luokallani on leivonnaisten myyjäiset huomenna, joten teen kuppikakkuja." Barb sanoi jotakin seuraavanlaista: "Ihanko totta? Mitä luulet tapahtuvan, kun kaadat tuon taikinan noihin vuokiin?"

Luulin sen ihan oikeasti olevan tyhmän kysymyksen, sillä oli ilmeistä, että olin leipomassa kuppikakkuja! Sen sijaan, että hän olisi pysäyttänyt minut (tämän olisi pitänyt olla vihje välisestämme vuorovaikutuksesta tulevaisuudessa), hän sanoi: "Mikset siis jatka ja kaada yhtä annosta." Minua epäilytti hänen virnistyksensä ja ilmeinen nautintonsa siitä, minkä luulin olevan vain sitä, että hän katseli ison ja vahvan poikaystävänsä leipomista. Oijoi! Kuinka väärässä olinkaan. Olin niin tietämätön ja viaton, etten tiennyt, että minut saatiin ansaan.

Tiedät mitä seuraavaksi tapahtui - ainakin toivon niin - kun kaadoin taikinan ensimmäiseen vuokaan leivinpaperilla, vuoka levisi ja taikina peitti nyt levinneen vuoan ja levisi joka puolelle leivinpaperia, tiskipöytää ja tippui lattialle kuin laava, joka valuu tulivuoresta. En kuollaksenikaan voinut käsittää, miten naiset saivat nuo vuoat pysymään pystyssä taikinan paineessa. Ehkä taikina jähmettyisi nopeasti uunin kuumuuden ensi merkeistä, ajattelin itsekseni.

En muista nähneeni keittiössä missään sellaisia kuppikakkujen tukijuttuja, joita ilmiselvästi tarvittaisiin, jotta paperi kestäisi pystyssä taikinasta huolimatta - ehkä äiti käytti jonkinlaisia puoliympyrän muotoisia muotteja, jotka kiedottaisiin vuokien ympärille. Ehkä voisin kietoa foliota tiukasti paperin ympärille - kaikki nämä ajatukset kulkivat naiivien aivojeni läpi sekunneissa. Mitä tein väärin?

Barb pysytteli taka-alalla seuraten oppimisprosessia. Voi kuinka viisas 16-vuotias hän olikaan, hän piti hauskaa kustannuksellani kuin kissa joka lyö hiirtä ympäriinsä ennen kuin valmistautuu kukistamaan sen. Lopulta Barb puuttui peliin sen jälkeen, kun olin huolellisesti vahvistanut seuraavien paperivuokien taitokset ajatellen, että nuo pienet paperissa oleva taitteet voisivat vahvistaa, mutta kun aloin kaataa taikinaa kuppikakkua kaksi varten, hän armollisesti pysäytti minut ja päästi minut kurjuudestani. Kun kysyin: "Mitä teen väärin?", niin sitten ja vasta sitten hän sanoi: "Sinun pitää laittaa paperivuoat kuppikakkupellille." Tietysti kysyin: "Mikä on kuppikakkupelti?" Ja sitten melkein niin lujaa kuin jaksoin: "Äiti! Onko meillä yhtään kuppikakkupeltiä?"

Sitten oli kaksi naista minulle nauramassa äidin tultua paikalle ja Barb selitettävä kyyneleet silmissä nauraen äidille, mitä olin yrittämässä tehdä. SE oli viimeinen kerta, kun yritin tehdä kuppikakkuja ja tätä kirjoittaessani olen 59-vuotias.

Mitä Isä opetti minulle tuona päivänä...

...oli olla oppimiskykyinen. Astua askel taakse päin tulevista projekteista ennen kuin edes aloittaisin ne, jotta näkisin koko prosessin alusta loppuun. Tietää jokainen askel matkalla ja tietää varmasti, mitä materiaaleja tarvittaisiin, miltä jokainen askel näyttäisi ja olemaan avoin ohjaukselle ja oppimiselle.

En tiennyt sitä silloin, mutta tuo läksy on ollut minulle hyödyllinen myöhemminä vuosina kun olen koonnut halpoja huonekaluja, korjannut vessoja, tehnyt putkihommia lavuaarin alla, asentanut jätemylyn, asentanut kattotuulettimen, korjannut ruohonleikkaajan ja tehnyt kotosalla muita juttuja, joita on liian paljon kaikki mainitakseni. Mutta tästä oli opittavana suurempi läksy.

Hoitaa kotiansa?

Kuten sanoin viime viikolla, maallinen isäni ei ollut paljoakaan elämässäni ollessani teini-iässä, joten katsoin Isän Jumalan puoleen sen suhteen, kuinka olla (tuleva) aviomies ja isä. Eräänä päivänä vuoden 1975 kuppikakutapauksen jälkeen ajatellen mielessäni sitä, kuinka olla hyvä aviomies, olin lukemassa 1. Tim. 5:14:ä:

"Minä tahdon sen tähden, että nuoret lesket menevät naimisiin, synnyttävät lapsia, hoitavat kotiansa eivätkä anna vastustajalle mitään aihetta..."

Sanoin: "Isä! Paavali sanoo, että vaimojen tuli hoitaa (engl. hallita) kotinsa (engl. talonsa), mutta minä luulin aviomiehen olevan talon pää !?!" Välittömästi Hän vastasi: "Mikä talo on?" Ajattelin hetken, sitten vastasin: "Talo on se fyysinen rakennus, sähköt, putket, seinät, sisustus, ulkokatto jne. " "Oikein hyvä, Ja mikä on koti?"

Välittömästi mieleeni välähti ystävämme Harveyn perhe. Kun menin heidän taloonsa, se tuntui olevan kuin rakkaus - rauhallinen, turvallinen ja turvaise, joten vastasin: "Koti on talon aineettomat ominaisuudet kuten rakkaus ja rauha ja turva ja turvallisuudentunne." Hän sanoi: "Oikein hyvä. Vaimo on talon pää, aviomies on kodin pää. Voitko ymmärtää sen?"

Sanoin: "En ole koskaan aiemmin kuullut tuota. Mutta se tarkoittaa, että jos vaimon on määrä hallita taloa, kuten Paavali sanoi, niin sitten jos keittiön tiskiallas on tukossa, hän voi korjata sen itse. (Yritin aidosti hoksata asian, mutta myönnän ajatelleeni, että sain Hänet ansaan tuolla kommentilla). Hän vastasi: " Vaimo saattaa korjata sen itse, tai hän voi delegoida asian aviomiehelleen. Sillä jos talo ei ole hyvässä toimintakunnossa, kodin aineettomat asiat kärsivät. Joten on aviomiehen asia varmistaa, että ne aineettomat asiat joista puhuit tulevat ylläpidetyksi, mitä tarkoittaa, että miehen täytyisi korjata tiskiallas, jos vaimo ei halua tehdä sitä. Se on osa sitä, että panee henkensä alttiiksi hänen puolestaan. "

Aina tuosta teini-iän hetkestä lähtien olen ollut voimakkaan tietoinen vastuustani kodin päässä niin kuin Barb on talon päässä. Tuo läksy on ollut minulle hyödyllinen avioliittomme ensimmäisenä kuukautena pikkuruisessa asunnossamme, joka sijaitti osoitteessa 20 Beechtree Court, Charlottessa, Pohjois-Carolinassa. Keittiön roska-astia oli täynnä ja tietysti roska-astia on osa taloa. Barb totesi ilmeisen asian: "Roska-astia on täynnä. Sinun täytyy tyhjentää se." Sanoin: "Sinä täytit sen täyteen, tyhjennä sinä." Hän sanoi: "Ei. Se on sinun hommasi, minä en aio sitä tyhjentää."

Ensimmäinen sääntö, jos haluat pois kuopasta, on lakata kaivamasta sitä kuoppaa

En tiennyt tuota silloin, joten sanoin: "Minun talossani se, joka täytti roska-astian täyteen, oli se, jonka täytyi se tyhjentää." Barb vastasi: "Minun talossani isäni aina tyhjensi roska-astian." Tuossa kohdassa lakkasin kaivamasta muistamalla Isän yllä olevan oppitunnin. Olen tyhjentänyt roska-astian siitä lähtien, koska... jos talo ei toimi asianmukaisesti ja ole hyvässä järjestyksessä, kodissa ei ole noita aineettomia rakkauden, rauhan, turvallisuuden ja suojan ominaisuuksia.

Monet ihmiset ryhtyvät ihmissuhteisiin sen takia, mitä tuo toinen ihminen voi heidän hyväkseen tehdä. Kuinka monet avioliitot epäonnistuvat, ihmissuhteet epäonnistuvat, urat epäonnistuvat, koska ihmiset ryhtyvät suhteeseen ei sen takia, mitä he voivat antaa tuolle työpaikalle tai ystävyssuhteelle tai avioliitolle, vaan mitä tuo puoliso, tuo ystävä, tuo työpaikka voi tehdä heidän hyväkseen?

Halusin antaa nuo kuppikakut hyvään tarkoitukseen, mutta minua täytyi opettaa, kuinka tehdä se - sydämeni oli paikallaan, mutta metodini oli väärä. Tosiasia on, että ihmisluonne arvioi toisia heidän tekojensa perusteella, mutta me arvioimme itseämme motiivimme perusteella. Ja ihminen, joka ei ole oppimiskykyinen, vaatii, että häntä arvioidaan motiiviansa perusteella - hän ei halua kenenkään ojentavan itseään metodiin liittyen, hän vain huutaa jollekulle että tämän tulisi nähdä hänen hyvä

sydämensä, hänen hyvä motiivinsa. Mutta meidän täytyy olla oppimiskykyinen toimintamme suhteen.

Ihmissuhteita ei rakenneta vain motiivin, vaan myös toiminnan pohjalle. Niin on Jumala maailmaa rakastanut... mutta mitä jos Hän olisi pysähtynyt siihen? Mitä jos Hänen motiivinsa oli meidän hyväksemme, mitä jos Hän rakasti meitä... mutta se on kaikki mitä me Hänestä tiedämme? Juuri tuon lausuman loppuosalla on vaikutus meidän elämäämme: "...että hän antoi ainokaisen Poikansa..." Joh. 3:16. Hän rakasti, joten Hän antoi. Yksinkertaista.

Motiivi, toiminta, oppimiskyky. Ylläpidä tai korjaa ihmissuhteidesi aineettomat ominaisuudet. Ihmisen täytyy ehkä osoittaa pitemmältä ajalta menestyksestä toimintaansa, ennen kuin voi palauttaa sen luottamuksen, joka hänelle joskus on ollut. Tuo luottamus on osa aineettomia asioita. Ihmisen täytyy ehkä oppia olemaan valehtelematta tai solvaamatta tai puhumatta pahaa julkisesti siitä ihmisestä, jonka sanovat olevana ystävänsä, puolisonsa tai naapurinsa, työtoverinsa - ja vie aikaa osoittaa toimintansa koostuvan oikeista sanoista ja teoista.

MUTTA... annetaan tekemme pyöriä niiden aineettomien ominaisuuksien ympärillä, jotka tekevät talosta kodin, tuosta ystävyysuhteesta enemmän kuin satunnaisen tuttavuuden. Tee työtä ihmissuhteessa vahvistaaksesi Hengen hedelmää, kuten rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä, ystävällisyyttä... rakkautta, joten osoita tuota rakkautta ollen oppimiskykyinen matkan varrella...

Uusi tarina menneisyydestä ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,
John Fenn

Relationships and getting along #3, The Momma ride Ihmissuhteet ja toimeen tuleminen, osa 3, Mammakyyti

Hei kaikki,

Sen jälkeen, kun isäni oli jättänyt perheemme ollessani 11-vuotias, mutta ennen kuin tulin tuntemaan taivaallisen Isäni noin viisi vuotta myöhemmin, Isä oli niin hyvä, että järjesti elämäni useita jumalisia miehiä, joilla oli valtavan suuri positiivinen vaikutus nuoreen ja särkevään sydämeeni. Yhtä noista miehistä kutsun vielä nytkin nimellä 'Del-setä'. Hän ja hänen vaimonsa 'Betsy-täti' avasivat kotinsa ja elämänsä minulle ja perheelleni ja myöhemmin Barbille kun olimme seurustelevia teinejä. Heidän vanhin poikansa, joka oli suunnilleen minun ikäiseni, oli hyvä ystävä silloin ja olemme yhä.

Yksi tavoista, joilla he ottivat minut ja perheemme mukaan, oli joka kesä kutsua meidät heidän järvenrantahuvilalleen, jonne oli ajoaikaa vain tunti 15 minuuttia kodeistamme. Jokunen perhe tuosta ystäväpiiristä oli ostanut kodin viereltä järven rannalta, joten kun kaikki olivat siellä yhtä aikaa ja laski kaikki perheet ja lapset, meidän kokonaismääräksemme tuli arvatakseni lähemmäs 40 henkeä.

Del-sedällä oli iso 'kannellinen vene', toisin sanoen vene, jossa oli tavallinen lasikuiturunko, mutta koko yläosa oli yhtä tasaista kantta, jota ympäröi kaide ja tilaa sillä oli ehkä 15-20 ihmiselle. Veneilyä ja vesiurheilua ja kaikenikäisten lasten juoksentelua ympäriinsä kaikenlaisine tarpeineen täynnä olleen päivän jälkeen iltaan tultaessa aikuiset kaipasivat kipeästi aikaa olla pois tömistävän lapsikatraan luota.

Noin tunti ennen auringonlaskua Del-setä kuulutti kaikkien kuullen: 'Mammakyyti!', mikä oli signaali aikuisille alkaa kokoontua yhteen, ja me teinit ja melkein teinit jätettiin vastaamaan nuoremmista lapsista samalla kun kaikki aikuiset kokoontuivat veneelle hidasta noin tunnin kestänyttä järvellä risteilyä varten (virkistävä juoma kädessä) - tunti rauhaa ja hiljaisuutta aivan keskenään - ennen kuin heidän täytyi palata viemään pienet pesulle ja nukkumaan. Tietysti me teineinä ulkoisesti valitimme tuota illan tunnin kestänyttä rituaalia, jolloin vahdimme nuorempia sisaruksiamme, mutta sisällämme: 'tunti ilman mitään aikuisten valvontaa!!!!' - jippii!

Mammakyydit olivat meille mysteeri. Miksi aikuiset tarvitsivat niitä? Mitä niillä saatiin aikaan? Mitä itse asiassa aikuiset puhuivat noin tunnin ajan?

Muurahaiset ja vapaa-ajan pyhyys

Ulkonaisesti minun teini-ikäisen mielelleni, ja luulen myös Barbista tuohon aikaan, noista mammakyydeistä ei ollut mitään hyötyä. Mutta kun tultiin aikaan, jolloin olimme naimisissa ja meillä oli kolme pientä poikaa ja olimme pastoreina coloradolaisessa maalaisseurakunnassa, syyt teini-vuosiemme aikuisten reissuihin tulivat täysin selviksi.

Joko Barb katsoi minua ja sanoi "tarvitsen mammakyydin" tai näin sen hänen kasvoillaan ja laupiaasti kuulutin "mammakyyti!" pojille - mikä sisämaassa olevassa Coloradossa tarkoitti sitä, että mentiin autoon ja ajettiin avoimelle preerialle tai ylös vuorille, oli niin tai näin, mamman täytyi päästä talosta ulos. Meitä odotti aina seikkailu - oli lisko, joka huomata, preeriakoira, jota katsoa, antilooppi laiduntamassa lähellä, ehkäpä villikalkkunaparvi. Ja aina oli fyysistä aktiviteettia kävelyn, kukkuloille kiipeämisen ja alas laaksoihin kapuamisen muodossa, vankkuripyörien uran jälkien katselua preerialla 100 vuotta sitten olleiden uudisasukkaiden jäljiltä, muinaisia taidekuvia kiviseinämillä ja niin edelleen. Joskus kun Barb vain tarvitsi aikaa olla yksin, hän ilmoitti 'mammakyyti' ja lähti pyörällään muutaman tunnin ajelulle maalaisteille preerian halki.

Keskittymiskohteemme muutos mielessä ja fyysisesti sai aikaan ihmeitä asenteellemme ja fyysiselle energiallemme. Iltaisin tapahtuneet automatkat tuntemattomaan olivat itse asiassa osa sitä raamatullista esimerkkiä, joka alkoi luomisessa, kun Jumala päätti olevansa valmis kuuden päivän jälkeen ja seitsemäntenä lepäsi Maa-projektista. Kyse ei ollut siitä, että Hän olisi ollut väsynyt, hepreaksi viitataan siihen, että Hän yksinkertaisesti lakkasi. Lepo merkitsee, että lakkaa tekemästä jotakin. Jopa silloin Hän asetti meille esimerkin, sillä Jeesus tulisi myöhemmin huomauttamaan:

"Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten." Mk. 2:27

Meidän ei ole määrä palvella päivää, vaan päivä palvelee meitä. Lepopäivä asetettiin meidän hyväksemme, ja minulta vei vuosia ymmärtää se viisaus ja arvo, mikä ajan varaamisessa levolle on. Meidän luontainen taipumuksemme on tuottaa jotakin ja vapaa-aika tuntuu olevan sitä vastaan. Mutta pidän Sakarja 4:1-6:n esimerkistä, jossa nähdään kaksi oliivipuuta, jotka tuottavat öljyä, joka valuu suureen vatiin. Tuo suuri vati valuttaa öljynsä lamppuun, joka palaa Jumalan liekillä. "Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot."

Läksy on, että pysy ensin yhteydessä oliiviöljyn lähteeseen - öljyn edustaessa Pyhää Henkeä, ja seuraava on se, että henkemme on se vati, joka voi antaa polttoainetta lampulle ja palaa kirkkaasti Herralle, JOS vati vuotaa yli öljyä lamppuun (meidän sielumme). Toisin sanoen, meidän tulee antaa ihmisille ylivuotava osa, mutta se, mikä on vadissa, on meitä varten. Anna heille vain ylivuotava osa, älä koskaan sitä, mikä on vadissa. Se on sinua itseäsi varten. Olemme kaikki olleet siinä tilanteessa - tilanteessa, jossa oma polttoaineemme on vähissä, energiatasomme on nolilla ja meidän täytyy ladata itsemme uudelleen. Siitä on kyse sapatinlevossa - vadin täyttämistä uudelleen tilaan, jossa se vuotaa yli.

Eräänä päivänä luin muurahaisista tutkimuksen, joka muutti elämäni. Useimmat kristityt muistavat Salomonin sanovan sananlaskuissa, että tulisi mennä 'muurahaisen tykö, katso sen menoja' ja viisastua (Sananlaskut 6:6).

Mutta tämä tutkimus paljasti, että muurahaiset jakavat päivänsä kolmeen osaan. Kolmanneksen päivästä ne tekevät ahkerasti työtä, toisen kolmanneksen päivästä ne tekevät kevyttä työtä pesän lähistöllä ja viimeisen kolmanneksen ne lepäävät. Hmmm....Mammakyydit. Päivästä 1/3 käyttäminen lepoon, 1/3 kevyeen työhön, 1/3 raskaan työn tekemiseen. Hmmm...tasapaino.

Mammakyytejä koskeva pointtini on yksinkertaisesti tämä

Järjestä aikaa omalle versiollesi mammakyydistä - jonkin verran aikaa latautumiseen, lepoon, latautumiseen - kyllä, ole kuin muurahainen. Jaa päiväsi kolmasosiin päivittäin tasapainon saadaksesi. Kun Paavali oli Efesossa (Apt. 19), ja meille kerrotaan hänen opettaneen päivittäin Tyrannuksen koulussa, tiedämme historiasta ja kulttuurista, että Efesossa ihmiset tekivät lujasti töitä auringonnoususta noin klo 11:een. Sitten he pitivät taukoa noin klo 4:än iltapäivällä (16.00) - epäilemättä Paavali opetti juuri aamupäivän klo 11 ja iltapäivän klo 4 välisenä aikana. Neljän jälkeen ihmiset palasivat töihin muutamaksi tunniksi päivän päätteeksi. Minusta se näyttää päivän jakamiselta kolmasosiksi. Aamulla lujaa työtä, sitten pidä taukoa, palaa kevyeen työhön. Tehty.

Ota selville, mikä toimii omalla kohdallasi äläkä tuomitse toisia - vaan arvioi itseäsi sen suhteen, toimitko kehosi hyödyksi. Löydä oma mammakyytisi, ja hyppää mukaan.

Uusi tapahtuma elämästämme ensi viikolla... siihen saakka, siunauksin,
John Fenn

The Sparkles on the Casserole incident, Relationships #4 Kimallusta laatikkoruoan päällä - tapaus, ihmissuhteet, osa 4

Hei kaikki,

Kun kolme poikaamme oli nuoria, he näyttivät aina olevan yhtä nälkäisiä kuin pitkän talven jälkeen pesästään tulevat karhut. "Koska syödään?" oli jokapäiväinen kysymys ja Barb toimi aina mestarillisesti saaden harvat dollarimme venymään niin, ettei kukaan ollut nälkäinen ja enemmänkin, niin että olimme aina täysin ravittuja.

Yksi suosikkiaterioista oli kotitekoinen juustomakaronipaistos, johon oli kauttaaltaan sekoitettu kinkkupaloja, paistettuna 9 x 13 tuuman (23 x 33 cm) kokoisessa lasivuoassa. Lisukkeena oli aina vihreitä vihanneksia kuten papuja tai parsakaalia ja aina omenakastikkeen kera. Se oli niitä ruokia, joita Barb saattoi valmistaa etukäteen lasisessa uunivuoassa, suojata sen hyvin tarttuvalla tuorekelmulla ja panna jääkaappiin kunnes se on valmis kuumennettavaksi.

Kun eräänä tuollaisena iltana istuimme pöydän ympärillä kuin susilauma ympäröimässä juustomakaronisaalistamme, valo tarttui ruoan päällysosaan tavalla, joka näytti saavan sen kimaltelemaan - ajattelin, että minun täytyi olla todella nälkäinen kun näen juustomakaronissa kimallusta! Mutta sitten myös Barb näki sen omasta pöydän päädystään. Välittömästi hän huudahti: "SEIS", ojentaen kätensä pysäyttääkseen yhden poikamme ruokaa täynnä olevan haarukan. "Otinko tuorekelmun pois vuoan päältä ennen kuin panin sen uuniin? Voi ei! Luulen, että en."

Kuin todistusaineistoa tutkivat kuolinsyytutkijat kumarruimme vuoan yläpuolelle tutkiaksemme kimallusta. Barbin kauhistukseksi ja nolostukseksi juustomakaronin päällä oli siroteltuna lasinsirulta näyttäviä kappaleita, jotka kuitenkin olivat pehmeitä ja taipuisia. Ollessaan ihminen, joka näkee maailman yksioikoisesti, alkoi välittömästi ajatella pahinta mahdollista vaihtoehtoa: ajatella, että hän oli myrkyttämässä perheensä, ettei hän ole koskaan aiemmin tehnyt mitään tämänkaltaista, hän pyyteli useaan kertaan ylenpalttisesti anteeksi ajatellen ääneen sitä, että nyt täytyy heittää koko ruoka pois ja mitä antaa ruoaksi meille kaikille...

Koska olen enemmän 'kokonaiskuva' -ihminen, puutuin asiaan ja vedin Barbin ja päivällisen pois kuilun reunalta. Se mikä oli tarttunut ruoan päälle, oli nyt sulanut, ja saatoimme poistaa ruoan päältä kerroksen ja syödä loput. Niin tehtiin ja kimallusta laatikkoruoan päällä -tapauksesta tuli osa perhelegendaa.

Ainako ongelmatonta?

Päivällinen oli tietysti herkullinen, mutta meidän täytyi kaivaa päällyskerroksen 'myrkyin' läpi päästäksemme ruokaan käsiksi. Vaelluksemme Herran kanssa on sen

kaltaista monin tavoin: odotamme rukousvastauksen tarkoittavan, että kaikki sujuu jouhevasti, rauhallisesti kuin herkullinen hengellinen juustomakaroniruoka; minkä juhla-aterian Isä meille tekikään. Mutta tavallisesti rukousvastauksen mukana tulee mahdollisia riskialttiita asioita, joiden välttäminen on meidän asiamme.

Se evankeliumin kulttuuri, jossa useimmat meistä varttuivat, esittää uskon ongelmattoman version. Mutta se ei ole yhteneväinen Raamatun eikä kokemustemme kanssa ja se jättää meidät usein hämmennyksen valtaan sen suhteen, onko Jumala todella mukana siinä mitä olemme tekemässä. Ajatteleme, että jos Jumala on mukana, mikseivät asiat suju paremmin? Tämä paljastaa, että meitä on opetettu väärin.

Jeesus on tietysti esimerkkimme, ja vaikka me ihastelemme sitä, että Hän ruokkii kansanjoukon tai herättää kuolleen, tie meidän pelastukseemme vaati Hänen menoaan ristille. Joh. 21:15-19:ssa välittömästi sen jälkeen, kun Jeesus pyysi Pietarilta 'Ruoki minun lampaistani', Hän kertoi millä tavoin tämä kuolisi marttyyrikuoleman. Kun Jeesus ilmestyi Saulus tarsolaiselle Damaskon ulkopuolella ja kutsui hänet julistamaan pakanoille, Herra kertoi hänelle myös, että hän tulisi kärsimään* jos hän valitsisi hyväksyä tuon kutsun elämässään. *Apt. 9:16

Pienemmässä mittakaavassa, toisin sanoen sinun ja minun kohdallani, me käännyimme 2. Piet. 1:3-4:n puoleen, joka sanoo: "...joiden kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi..."

Meille opetettu evankeliumi on ollut ainoastaan jakeen ensimmäinen osa - hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset - ja jos me keskitymme yksin siihen, se johtaa vääryyppiseen uskoon, joka muuttaa Jumalan sellaiseksi, joka korjaa meidän virheemme ja jos meillä on riittävästi uskoa, kaikki elämässä tulee silottumaan jonain päivänä.

Tuon jakeen toinen puolisko sanoo kuitenkin 'että te tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi'. Toisin sanoen katsomme lupauksia niin, että Jumala pitää Sanansa meille, mutta Hän näkee meille antamansa lupaukset keinona meille tulla enemmän Hänen kaltaisekseen. Jeesus oppi kuuliaisuutta kärsimiensä asioiden kautta. Pietarille kerrottiin, että kun hän olisi vanha, toiset veisivät hänet sinne, minne hän ei haluaisi mennä. Paavalille kerrottiin, mitä hän kärsisi, JOS hän valitsisi Jeesuksen. (Hepr. 5:8; Joh. 21:18, Apt. 9:16)

Me näemme lupauksen vastauksena, Hän näkee lupauksen keinona kasvattaa meitä. Herkullinen juustomakaroni ON siinä, mutta ensin sinun täytyy kulkea päällä olevien rosoisten juttujen läpi, jotka voivat vahingoittaa sinua, jos niitä ei käsitellä oikein.

Sen tähden esitettiin huomautus, että 'uskon ja kärsivällisyyden*' kautta perivät sen, mikä luvattu on' - ei ole mitään mikroaltouuniin verrattavaa toimintatapaa kiirehtiä vastausta; jos haluat vastauksen, sinun täytyy kasvaa Kristuksessa. Sinun täytyy

ajatella kuten Isä ja Herra ajattelevat, käyttää lupausta keinona olla enemmän Kristuksen kaltainen. *Hepr. 6:12

Enkeleitä?

1980-luvun alussa ystävämmme Dennis ja Jeanne olivat lähdössä neljän lapsensa kanssa Yhdysvalloista mennäkseen lähetystyöntekijöinä Panamaan asuakseen lopulta chocó-intiaanien parissa Dariénin maakunnan viidakossa.

Kun ystävät kokoontuivat heidän ympärilleen ja laskivat kätensä heidän päälle lähettääkseen heidät palvelutyöhön, esiin tuli useita profetioita, joista yksi mainitsi, että enkelit tulisivat olemaan aktiivisia heidän palvelutyössään. Kun kaikki olivat pienten koululaisten tavoin innoissaan siitä sanasta, että enkelit olisivat aktiivisia, eräs ystävä huomasi, ettei Dennis ollut lainkaan innoissaan, vaan vain istui hiljaa. Ystävä kysyi, oliko Dennis innoissaan siitä, että enkelit olisivat aktiivisia. Dennis vastasi: "En ole. Koska se merkitsee sitä, että tulemme olemaan tilanteissa, joissa heitä tarvitaan."

Jokainen paikalla ollut näki lupauksen ja ihasteli sitä, että enkelit olisivat mukana heidän elämässään. Mutta Dennis näki sanan loppuosan ja sen tähden sai syvällisempää ilmestystä siitä, miksi enkeleitä olisi mukana. Mitä suurimpia ja kalliita lupauksia, kyllä. Että olisimme osalliset Hänen jumalallisesta luonnostaan. Kyllä - kumpikin toimii yhdessä, jos me sallimme sen.

Tutki sydäntäsi

Armo on aina ehdollista. Annat 16-vuotiaalle auton avaimet, se on armoa (Yhdysvalloissa 16-vuotias voi saada ajokortin, suom. huom.). Haluat nuoren ja auton olevan taas kotona klo 23:een mennessä, se on armon ehto. Sinulla on kotonasi ihmisiä kotiseurakunnan kokouksessa, se on armoa. Pysy (vieras) pois huoneista, joiden ovi on kiinni ja muista, että olet vieraana jonkun kotona, se on vaatimus. Sinut valitaan 10 muun joukosta johonkin työhön, se on armoa. Tulet työpaikalle ja teet ahkerasti työtä ja teet sen, mitä vaaditaan, se on ehto. Tarjottu pelastus on armoa. Jos haluat sen, sinun täytyy tulla Jeesuksen Kristuksen kautta. Mitä tahansa Jumala meille lupaakin (armo), Hän odottaa, että käytämme tuota lupausta keinona osallistua Hänen luontoonsa.

Monet ihmiset kiertävät kerta toisensa jälkeen samaa läksyä, koska he kieltäytyvät tekemästä tuon jakeen toista puoliskoa. Tutki itseäsi, elämäsi, elämänkokemustasi - näetkö toimintamallien toistuvan? Tutki (nyt), kuinka voit kasvaa Kristuksessa. Katso Gal. 5:n hengen hedelmää ja arvioi itseäsi, elätkö niitä samalla kun odotat lupauksen täyttymistä. Tulet havaitsemaan, että jos olet täynnä Kristuksen kaltaisena olemista ja keskityt siihen keskellä 'uskoa ja kärsivällisyyttä' sen sijaan että olet pelokas ja epäilevä, tulet havaitsemaan, että rauha ja varmuus kyllästävätsielusi. Jeesukseen uskovana oleminen on helppoa. Jeesuksen opetuslapsena oleminen maksaa sinulle elämäsi sellaisena kun sen tunsit.

Uusi tapaus Johnin & Barbin elämästä ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,
John Fenn

The Forks are always up, Relationships #5 Haarukoiden piikit ovat aina ylöspäin, ihmissuhteet, osa 5

Hei kaikki,

Barb ja minä olemme hyvin erilaisia monin tavoin; Barb on 'hamstraaja', mikä tarkoittaa sitä, että hän pitää kiinni tavaroista, jos niillä on vähänkään tunnearvoa tai niihin liittyy muistoja, kun taas minä olen taipuvainen noudattamaan varastointifilosofiaa 'jollen ole käyttänyt sitä vuoden aikana, en tarvitse sitä'. Jos täytän suuren muovisen jätessäkin tavaroilla, joita en enää halua ja vien sen ulos pois heittämistä varten, Barb kävelee ulos talosta ja käy kaikki läpi ollakseen varma, ettei siinä ole mitään 'arvokasta', jonka hän haluaa säilyttää.

Vaikka toden sanoakseni, tässä vaiheessa avioliittoamme hän useimmiten ennakoi toimintani ja sanoo: "Ennen kuin panet tuon säkin ulos, anna minun käydä se läpi". Minusta se on vain niin väärin, hitusen loukkaavaa, sekä turhentaa koko tavaroista pois pääsemisen prosessin. Hänestä se on laadunvalvontaa, ikään kuin joku roskakuski avaisi säkin ja löytäisi lipukkeen, jossa sanotaan "Barb Fennin tarkastama eikä todistetusti sisällä hänelle arvokasta tavaraa."

Kun Sana...

...sanoo Ef. 5:25-26:ssä, että aviomiehen tulee rakastaa ja sen tähden antaa itsensä alttiiksi vaimonsa puolesta niin kuin Kristus teki seurakunnan puolesta, käytännön tasolla se tarkoittaa, että annan alttiiksi sen, minkä ajattelen olevan oikein jätetuollossa ja muilla alueilla, enkä suutu vaimolle, että hän ottaa jätessäkin puolet tavaroista pois vain varastoidakseen ne autotalliin (mikä tarkoittaa sotkua minulle).

Barbilla on silmää yksityiskohdille ja hän on luonnostaan erittäin hyvä valitsemaan kausikoristeita, jota sopivat hyvin yhteen; minulla on taipumus ryhmitellä tavaroita symmetrisesti. Juuri nyt Yhdysvalloissa on syksy, joten Barb on koristellut talon sen mukaisesti. Kaikki kodin sekä etu- ja takakuistin koristeet on koordinoitu oranssiin ja kellanruskeaan, keltaisen ja pehmeän punaisen sävyihin, kun taas minä katson eri kokoisia, värisiä ja erilaisen pinnan omaavia kurpitsoja ja varmistan, että ne ovat tasapainoisia ja symmetrisiä. Jos asetelmassa on toisella puolella kolme pullokurpitsaa ja toisella puolella neljä, jotakin täytyy tehdä tilanteen tasaamiseksi - minulle se on oikea tapa tehdä asetelma, symmetrinen, tasapainoinen.

Työskentelemme ihmeellisen hyvin yhdessä tässä asiassa niin kauan kuin muistan, että Barb on aivot ja minä olen lihasvoima. Hän koristelee talon ja kuistit sen mukaan, minkä hän ajattelee olevan oikein, sitten hän kutsuu minut kertomaan mielipiteeni siitä, miltä kaikki näyttää. Katson symmetrisyyttä ja esillepanoa ja kommentoin sen

mukaisesti. Se toimii. Useimmiten. Mutta kyse on Barbin toiminta-alueesta, joten hänellä on aina 51 % äänistä, lol. Okei, ehkä 95 % äänistä, okei, 100 %, mutta mukaudun hänen kantaansa mielelläni, sillä hän on ihmeellinen ja talo näyttää aina kivalta ja mukavalta. Barb on aivan oikeassa siinä, että jos olisin sinkku, mikään asia talossa ei vaihtuisi vuodenajan mukaan, joten hän saa minut näyttämään hyvältä, lol. Käymme läpi tämän prosessin jälleen, kun koittaa marraskuun ensimmäinen päivä, sillä kuun vaihtumisen myötä lähestymme amerikkalaista kiitospäivää, mikä merkitsee sitä, että syksyn koristeissa tiukasti syksyteemaan liittyvät korvataan kalkkunoilla ja pyhiinvaeltajaisilla. Ja jälleen kerran laatikoita siirtyy ullakolle ja ullakolta sekä autotalliin ja autotallista minun voimani ja kärsivällisyyteni välityksellä, kun 'me' koristelemme talon... maltan tuskin odottaa joulukoristeiden esille ottamista!!! LOL

Minä olen se, joka kävelee johonkin kotiin sisälle ja huomaa ensimmäisenä seinällä olevan taulun, joka ei ole aivan suorassa. Minulla on kiusaus panna se 'suoraan' ihan vain töytäisemällä toista alareunaa, jotta saan sen tasapainoon. Barb antaa katseensa kiertää huoneessa, huomaa kaikki koristeet ja kehuu isäntäämme tai emäntäämme sitä, kuinka kaunis koti hänellä on.

Tiskikone - argh!

Kauan aikaa sitten paikassa, joka on kuin galaksissa kaukana täältä, omistimme pari pizzankuljetusyritystä. Olin palkaton apulaispastori samanaikaisesti ja nuo pizzaliikkeet maksoivat meidän laskumme, kun taas sydämeni oli ihmisten, seurakunnan luona. Barbin mukaan noina aikoina aloin ottaa itselleni keittiön siivoamistehtävät. Kun pizzaliikkeet täytyi siivota joka ilta hyvin, jotenkin tuo tapa siirtyi kotiin. Kyse oli tehtävästä, jonka Barb halukkaasti luovutti minulle.

Joten nyt kun tätä kirjoittaessani avioliittoa on takana jo yli 39 vuotta, rutiini on vakiintunut. Minä täytän tiskikoneen illalla ja käynnistän sen, jotta meillä on aamulla puhtaat astiat. Kun Barb laittaa ruokaa, hän käyttää kattiloita ja pannuja, lautasia ja mitta-astioita tarpeen mukaan ja panee ne syrjään. Kun minä laitan ruokaa, pesen kaikki käsin kun olen saanut kaiken valmiiksi. Kun kaikki on valmista, keittiö on puhdas. Kun Barb on saanut ruoan valmistettua, näyttää siltä kuin tornado olisi kulkenut keittiön halki ja Barb toimii näin tietäessään, että hänen rakastava aviomiehensä tulee paikalle ennen nukkumaan menoa ja pesee kaiken. Hei... se toimii. Mutta on kertoja jolloin olen matkalla tai ulkona koko päivän ja Barb hoitaa konetiskin.

Kun Barb täyttää tiskikoneen, hän panee haarukat ja veitset tiskikoneen aterinkoriin terävä puoli päällepäin, jolloin sormiani tervehtivät lukuisat terävät kohdat kun tyhjennän puhtaita astioita koneesta. Minusta se on vain väärin, koska en halua sellaisessa haarukassa, jonka myöhemmin laitan suuhuni, olevan kenenkään sormien jälkiä joka puolella. Minä panen haarukat ja veitset terävä pää alaspäin tiskikoneeseen, joten kun ne ovat puhtaita, voin ottaa ne pois koskematta teräviin päihin, mikä pitää ne yhtä puhdistettuina kuin ne olivat tullessaan tiskikoneesta.

Erilainen ei ole välttämättä väärin; se on vain erilainen

Sen oppiminen, että erilainen ei ole välttämättä väärin, on minulle luonnollinen asia, sillä se sopii minun persoonallisuuteeni. Voin luontaisesti nähdä toisen ihmisen näkökannan, oman näkökantani, ja suuren osan aikaa Jumalan näkökannan ja haluan aina HÄNEN näkökantansa. Vaihdan tai pyydän anteeksi ja/tai kadun niin pian kuin näen olevani väärässä, ja jos toinen henkilö on väärässä, odotan hänen pyytävän anteeksi tai katuvaan. Rakastan häntä siinä määrin kuin hän sallii minun tehdä sen riippumatta siitä, mikä hänen näkökulmansa on. Mutta yleisesti ottaen erilainen ei välttämättä ole väärin ja minä mukaudun ja menen virran mukana. Sinun täytyy haluta pitää rakkautta ja rauhaa ja vanhurskautta elämässä tärkeämpänä kuin olemista oikeassa.

Barbin persoonallisuus on hyvin vahva vanhurskauden suhteen ja hän vihaa syntiä ja tekopyhyyttä, vähän niin kuin Johannes Kastaja tai Elia - oikein on oikein ja väärin on väärin eikä ole mitään keskustelukysymystä. Rakastan sitä hänessä, hänen intoaan, hänen kiihkeyttään, joihin liittyy helposti puhkeava nauru ja huumorintaju.

Mutta tuo persoonallisuus ja tuo lahja merkitsevät, että monissa asioissa hänen tapansa ON oikea tapa, pulinat pois. Hänelle erilainen aika usein **TODELLA** tarkoittaa, että se on väärin. Vuosien aikana minusta on tullut enemmän hänen kaltaisensa ja hänestä minun. Barb uskoo, että tapa jolla hän panee terävät päät ylöspäin tiskikoneessa johtaa puhtaampiin aterimiin, ja se tarkoittaa, ettei kukaan meidän kotonamme syövä koskaan sairastu eikä hän koskaan tule nolostumaan sen vuoksi, että jonkun vieraan lautasen viereen on pantu likainen haarukka. Jos varmistat, että kätesi ovat puhtaat, kun otat haarukat ja lusikat ja veitset pois, kevyt kosketus siihen päähän, joka koskettaa ruokaa viikkoa ennen kuin sitä seuraavan kerran käytetään, ei aiheuta vahinkoa millekään. Hän on täysin oikeassa tietysti, kuitenkin samaan aikaan hänellä ei ole mitään ongelmaa sen kanssa, kuinka minä täytän tiskikoneen.

Myös minä olen oikeassa siinä uskossa, että aterimet tulevat aivan yhtä puhtaiksi minun toimintatavallani **EIKÄ** minun täydy ottaa riskiä siitä, että käsittelen aterimien ruokaa koskevaa päätä. Kumpikin meistä on oikeassa, kumpikin on väärässä. 1. Moos. 5:2 sanoo Herrasta: " Hän antoi heille nimen ihminen (Adam, engl. Raamatun käännös), silloin kun heidät luotiin." Eeva ei saanut nimeään ennen kuin vasta sen jälkeen, kun he olivat tehneet syntiä. Koko ajan ennen sitä näitä kahta kutsuttiin Adamiksi, sillä miehestä nainen oli muovattu, niinpä he kaksi olivat todella yhden ihmisen kaksi osaa.

Alamaisena oleminen ei tarkoita tottelemista

Teemme kuten Ef. 5:21 sanoo, olemme toisillemme alamaiset. Alamaisena oleminen ei tarkoita tottelemista. Alamaisuus on sydämen tila. Totteleminen on teko. Olen aina alamainen vaimolleni niin kuin hän on aina minulle alamainen, mutta emme aina tottele toisiamme kuten yllä olevissa esimerkeissä. Kun vien roskat ulos ja hän 'ei

tottele toiveitani', hän on yhä minulle alamainen kaikin tavoin. Tingimme näkemyksistämme toistemme hyväksi. Sitä kutsutaan rakkaudeksi.

Herra oli lopettanut luomisen kuudennen päivän lopussa eikä Hän aikonut aloittaa uudelleen, joten kun Adam päätteli, että tarvitsi kumppanin, Herran täytyi käyttää sitä mitä Hänellä oli käsillä - mitä Hän oli aiemmin luonut. Sen tähden naisen ruumiista käytetään sanaa 'muovasi', ei loi. Herra muovasi naisen ruumiin Aadamin ruumiista saadusta materiaalista ja Hän myös muovasi naisen sielun (tunteet, järjen, tahdon) Aadamin vastaavista. Naisen henki on kuin meidän, Isä* loi sen, mutta loput naisesta muovattiin siitä, mitä Hän oli aiemmin luonut. *Hepr. 12:9, Sak. 12:1

Se tarkoitti sitä, että he olivat kokonaisen ihmisen kaksi osaa. He olivat toistensa vastakohtat. Näiden vastakkaisten ominaisuuksien oli tarkoitus täydentää toisiaan, antamaan kokonaisuuteen asiasta kumpikin puoli, ja saamaan aikaan sen, että kumpikin heistä oppisi rakastamaan ja kasvamaan Kristuksessa mukautuessaan toisiinsa, tunnistaessaan, että heidän kumppanillaan oli ominaisuuksia, jotka heiltä itseltään puuttui.

älä ymmärrä minua väärin...

On ehdottomuuksia ja jos ihminen ylittää sellaisen rajan, hän on varmasti väärässä, ei vain ole eri kannalla, vaan väärässä. Oikein on oikein ja väärin ON väärin. Mutta se kuinka viet roskat ulos, koristelet kotisi tai täytät tiskikoneesi, se on vain erilaista, ei väärin.

Tämän pienen avoimuuden elämämme suhteen on tarkoitus olla esimerkki muille siitä, kuinka tulla toimeen ja itse asiassa rakastaa eroavaisuuksia kumppanissasi tai ystävässäsi tai sukulaisessasi - ja vaikka välillämme voi olla ja usein onkin kireyttä (joskus korotamme ääntämme), kun tuomme esille sen, mitä pidämme oikeana, me kumpikin teemme työtä rakkauden eteen kireyden poistamiseksi ja toinen meistä päättyy tekemään ratkaisun yhteisellä päätöksellä ja toinen tulee olemaan 100 % rauhassa. Tietysti me kumpikin varaamme oikeuden sanoa "mitä minä sanoin", lol.

Rakasta vanhurskautta ja sen takia rakasta oikeutta elämässäsi, enemmän kuin rakastat olemista oikeassa. Nöyryy suhteessa kumppaniisi, ystäväsi, sukulaiseesi, lähimmäiseesi silloin, kun vanhurskaus sanoo, että se, mitä pidät oikeana, on itse asiassa väärin heidän silmissään, ja pidä rauha, kasva rakkaudessa.

Tämän kirjoitussarjan viimeinen osa ensi viikolla... luulen... siihen saakka siunauksin, John (ja Barb) Fenn

Ed. Or the Horse Jumping the Tricycle Incident of 1988, Relationships #6
Ed tai vuoden 1988 tapaus hevosesta joka hyppäsi kolmipyörän yli, ihmissuhteet, osa 6

Hei kaikki,

Asuessamme Coloradossa minulla oli Josiah - niminen hevonen (taivaassa minun täytyy ehkä pyytää anteeksi kuningas Josialta, mutta hevoseni oli hyvä ja innokas kuten hänkin oli) ☺

Minusta oli hienoa ratsastaa sillä Coloradon avoimella preerialla, missä ei ole yhtään aitoja ja on vain maili toisensa jälkeen preeriaa, kaktuksia, preeriakoirien kaivamien kolojen ryhmiä sekä yhtä tiettyä kasvia, isojukkaa (engl. espanjalainen pistin), jonka yli Josiahista oli hieno hypätä. Espanjalainen pistin muistuttaa nimeään - sillä on pitkät, kapeat, kovat piikit, jotka ovat jopa noin kolme jalkaa (metrin) pitkiä, jotka harittavat joka suuntaan kukkakimpun kukkien lailla. Laukatessamme yritin ohjata sitä noiden kasvien ympäri, mutta se jätti minut huomiotta ja suuntasi suoraan niitä kohti, jotta se voisi hypätä.

Siitä oli hienoa hypätä noiden yli ja kaiken muunkin samankorkuisen, mikä oli onnetonta, sillä kolmipyörän päällä ollessaan poikani oli samankorkuinen.

Kolmipyöräonnettomuus

Brian oli tuolloin kolmivuotias ja hänellä oli kolmipyörä, jolla ajeli ympäri tonttiamme. Tuona tietynä päivänä hän sai itsensä sotkuun niin kuin vain kolmivuotias poika voi. Jotenkin hän onnistui saamaan itsensä ja kolmipyöränsä Josiahin aitaukseen ja ajeli täyttä vauhtia ympäriinsä hevosta takaa ajaen aitauksen toisesta reunasta toiseen leikkien 'hippaa'. Barb tuli luokseni huutaen, että Josiah oli paniikissa ja tappaisi poikamme ja tule nopeasti!

Juostessani aitaukseen näin Josiahin juoksevan täyttä vauhtia Briania kohti ja täydellisellä ajoituksella se hyppäsi täysin Brianin yli, niin että sen kavioiden ja Brianin pään väliin jäi runsaasti tilaa. Se teki sen kahdesti meidän nähtemme ennen kuin saavuin paikalle loikaten aitauksen yläorren yli ja yhdellä liikkeellä nostin Brianin ja siirsin hänet Barbin odottaville käsivarsille. Huh! Se oli lähellä. Brian luuli leikkivänsä hippaa hevosen kanssa, ja ehkä hevonenkin luuli, mutta me saatoimme nähdä vaaran.

Se, kuinka aluksi ymmärrämme tilanteita, ratkaisee uskon ja pelon välillä, rohkeuden ja pelkuruuden välillä, jostakusta parasta tai pahinta uskomisen välillä. Me ja Herra näemme saman tilanteen - haluammeko Hänen näkökulmansa vai meidän? Vedämmekö hätäisiä johtopäätöksiä vai odotammeko saadaksemme kaikki faktat? Oliko kyse siitä, että hevonen tarkoitti tappaa meidän poikamme vai hippaleikistä?

Barb ja minä päättelimme, että Josiahin hyvä luonne sai sen hyppäämään Brianin yli, mutta se oli levoton siitä, että Brian oli sen 'tilassa'. Leikki tai ei, tilanne oli vaarallinen, mutta hevosien taholta ei ollut mitään ilmeistä pahantahtoisuutta. Itse asiassa se lempeä varovaisuus, jolla se hyppäsi Brianin yli, osoitti, ettei se halunnut mitenkään vahingoittaa.

Tuota osaa - tarkoittiko hevosemme aiheuttaa vahinkoa vai ei - ei voinut aluksi tietää. Meidän täytyi koota kaikki tosiasiat ja katsoa, kuinka se kohteli Briania, ennen kuin vedimme tuon johtopäätöksen. Jos me olisimme olettaneet sen haluavan tappaa pojan, olisin lopettanut hevosen. Jos vedämme pahinta tarkoittavat johtopäätökset aluksi kohdatessamme jonkin tilanteen, saatamme reagoida loukkaantumalla tai vihastumalla, silloin kun mitään sellaista ei ollut tarkoitettu.

Kuka on Ed, saatat kysyä?

Joos. 22:ssa meillä on kertomus siitä, kun Ruubenin ja Gadin sekä puolet Manassen heimosta pystyttivät alttarin, mizbe'ach hepreaksi, loppujen Israelin 10 heimon vastaiselle rajalleen. Aaronin ja Mooseksen käyttämän alkuperäisen pyhän alttarin jäljennöstä ei ollut koskaan aiemmin tehty, joten muut 10 heimoa ajattelivat, että Ruuben, Gad ja Manasse yrittivät anastaa pappeuden auktoriteetin ja alkaa uhrata omia uhrejaan. Nuo 10 heimoa kokoontuivat sotimaan veljiään vastaan.

Kun neuvottelut kutsuttiin koolle ennen hyökkäystä, nuo 2 ja ½ heimoa selittivät, ettei tilanne ollut se, mitä oli oletettu, sillä alttaria ei ollut rakennettu uhraamista varten, vaan sen sijaan heidän rajallaan olevaksi todistukseksi siitä, että he seurasivat yksin Israelin Herraa Jumalaa. Nuo 10 heimoa näkivät alttarin ja olettivat pahinta, kun taas niiden 2 ja ½ heimo tarkoituksena oli osoittaa heidän intonsa ja uskollisuutensa Jumalalle.

Tuossa kohdassa kaikki 12 heimoa päättivät antaa alttarille nimen Ed. Tuo heprean sana englanniksi (ja suomeksi) käännettynä ja englanninkielisiä (suomenkielisiä) aakkosia käyttäen tarkoittaa todistajaa tai todistusta. Tuo merkki, tuo raja-alttari, joka oli tarkoitettu olemaan 2 ja ½ heimon uskontunnustus, ymmärrettiin väärin muiden 10 heimon joukossa olemaan ilmaus kapinasta.

Älä vedä hätiköityjä johtopäätöksiä

Olisimme voineet vetää sen johtopäätöksen, että Josiah yritti tapaa Brianin. Brian luuli leikkivänsä hippaa. Meidän täytyi koota tosiasiat ennen kuin saatoimme arvioida tilanteen oikein koskien Josiahin tarkoitusta ja motiivia. 2 ja ½ heimoa rakensi alttarin kertoakseen maailmalle, että ne palvelivat Israelin Jumalaa, 10 heimoa luuli

niiden kaappaavan Jumalan antamat riitit. Tarvittiin aikaa ja puhetta ennen kuin ne ymmärsivät noiden 2 ja ½ heimon motiivit.

Miksi ne aluksi automaattisesti olettivat veljiensä olevan syyllistyneitä syntiin? Miksi ne olivat niin halukkaita lähtemään sotaan noiden väärin johtopäätösten perusteella? Olemmeko me välittömästi valmiita lähtemään sotaan jotakuta vastaan, koska hän on meitä loukannut? Katkaisemmeko välit, koska hän loukkasi meitä ilman että tarkastamme omia tekojamme nähdäksemme, oliko meillä osamme asiassa?

Vedämmekö sen johtopäätöksen, että hänellä on hyökkäävä asenne meitä kohtaan silloin, kun hän ehkä toivoo jonkinlaista tunnustamista meidän puoleltamme, että meillä on ollut osamme tilanteessa? Eikö meidän tulisi katsoa omia tekojamme nähdäksemme, olimmeko me ensin väärässä ennen kuin syytämme toista? Jeesus käski ottaa 'puuparrun' (kreikaksi) silmästäme ennen kuin yritämme ottaa pois tikkua (sananmukaisesti kuivaa hiukkasta, sahanpurua) veljemme silmästä. Matt. 7:3

Jeesus käytti silmää vertauskuvana tarkoittaen sitä, kuinka näemme asiat, kuinka käsitämme jonkun toisen toiminnan. Se, joka vetää hätiköityjä johtopäätöksiä, on kuin ihminen, jolla on silmässään suuri hirsi, joka peittää hänen näkökenttensä ja kykynsä nähdä koko kuva - hirsi tukkii hänen näkökenttensä ja vääristää sen, mitä hän luulee näkevänsä.

On totta, että meillä on taipumus arvioida toisia heidän tekojensa mukaan, kun taas itseämme arvioimme motiiviemme mukaan. Mitäpä jos ensin katsoisimme sitä, kuinka meidän toimemme ovat myötävaikuttaneet väärinymmärrykseen? Mitäpä jos me odottaisimme, kunnes voisimme kuulla tai nähdä motiivin, ennen kuin hätäisinä loukkaannumme? Älä oleta pahinta, ja tarkista oma sydämesi ensin.

Tutki sydäntäsi. Se alttari, johon loukkaannut, saattaa olla toisen ihmisen uskontunnustus.

Kerää lisää tietoa, älä oleta pahinta aivan vielä... ja etsi Isän huolenpitoa jokaisessa tilanteessa. Tällä tavalla opimme kärsivällisyyttä ja rakkautta ja vanhurskautta.

Uusi aihe ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,
John Fenn